

Semnificația 'Ultimului manuscris al lui Sibelius, Finlandia, în ediție revizuită' în Romanian

Akira Naitou, director muzical

al Tokyo New City Orchestra

Poemul simfonic "Finlandia" a fost compus în noiembrie 1899, nu sub formă de "poem simfonic" contemporan, ci de muzică dramatică (ultima dintr-un număr de 7 piese). Cu prilejul reprezentației publice din luna iulie a proximului an în cadrul Expoziției Universale de la Paris, urma să fie interpretată independent doar această piesă finală, fapt care s-a și întâmplat, cu o singură modificare, care s-a petrecut la CODA. În anul care a urmat (martie 1901), era preconizată tipărirea ca poem simfonic a acestei bucăți muzicale, iar imediat anterior acestui moment, între sfârșitul lunii februarie și prima decadă a lunii martie, s-a redus numărul măsurilor (2 măsuri), s-a schimbat indicarea tempoului și, din nou, CODA.

Dar, la acea vreme, compozitorul se afla într-o călătorie de mai bine de jumătate de an în Germania și în Italia, extrem de preocupat fiind de conceperea Simfoniei a II-a și a concertului pentru vioară. Din aceste motive, fără să fi avut răgazul să cizeleze piesa și mai mult și s-o transforme într-un "Poem simfonic" desăvârșit, aceasta a apărut într-o primă ediție imperfectă, care până în zilele noastre dă multe bătăi de cap dirijorilor. Pe de altă parte, deoarece în toamna anului 1900 pierduse singurul manuscris al partituri, a reconstituit-o din fragmente, ceea ce a condus la multe erori, multiplicare și de neînțelegere și, drept urmare, de redarea greșită din partea copiitorilor de partituri a simbolului >, pe care Sibelius îl transcria în manieră personală, de unde și noianul de probleme cuprinse în prima ediție, fără a mai pune la socoteală imperfecțiunile de transpunere în poem simfonic. Când, în 1905, Editura Breitkopf a achiziționat drepturile de autor și a tipărit propria ediție cu conținut similar celei dintâi, editorul i-a cerut un aranjament în vederea publicării simultane a unei versiuni pentru pian. În istoria muzicii universale, până în zilele noastre, indiferent de faima lucrării și a compozitorului, nu există niciun caz de apariție a unei ediții revizuite care să consemneze corectarea unei erori în timpul vieții autorului. Așa se face că, nemulțumit peste măsură de mulțimea de erori din prima ediție, Sibelius a considerat drept binevenită cererea și a corectat mare parte a erorilor menționate mai sus, desăvârșind totodată în partitura pentru pian și transpunerea în poem simfonic, până atunci presărat de imperfecțiuni. Acestei ediții, inițial publicate ca partitură a unui simplu aranjament pentru pian, nu i s-a acordat importanța cuvenită până astăzi. Din fericire acum, la mai bine de o sută de ani de la prima tipărire, este reconsiderată și făcută publică pentru prima oară drept ultima ediție a "Poemului Simfonic" Finlandia, ilustrare a primei și ultimei dorințe a lui Sibelius "Muzica ce n-are sens în absența dramei, trebuie refăcută până devine consonantă cu Poemul Simfonic. Numeroasele greșeli ale partituri se îndreaptă cu bună măsură".